

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΝ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ.

Τήν πρωΐαν τῆς Πέμπτης, 14^{ης} /27^{ης} Αὐγούστου 2015, ἔλαβε χώραν ἡ τελετή τῶν «Ἐγκωμίων» ἢ τοῦ «Ἐπιταφίου» τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου εἰς τό ἐν Γεθσημανῇ Μνήμα αὐτῆς.

Ἡ τελετή αὕτη πρός τιμήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τελεῖται εἰδικῶς ὑπό τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Διά ταύτην ἐξεκίνησε συνοδεία Ἀρχιερατική καί Ἱερατική ἀπό τῆς Πύλης τοῦ Πατριαρχείου ὑπό τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον τήν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας, 7.30 π.μ. ὥραν.

Ἡ συνοδεία ἐπορεύθη, τῶν κωδόνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κρουομένων, τήν ὁδόν τοῦ Μαρτυρίου (Via Dolorosa) – διελθοῦσα πρό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, τοῦ Πραιτωρίου (Φυλακῆς τοῦ Χριστοῦ), τῶν Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης, τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καί κατέληξεν εἰς τό ἡγουμενεῖον τῆς Γεθσημανῆς. Ἐνταῦθα ἐγένετο μικρά ἀνάπαυσις, ἄχρις οὗ ἐνδυθῶσιν οἱ Ἱερεῖς διά τήν Πατριαρχικήν ὑποδοχήν.

Εὐθύς ἀμέσως ἔλαβε χώραν ἡ Προϋπάντησις εἰς τήν Αὐλήν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Γεθσημανῆς. Ἐνταῦθα ἐνεδύθη ὁ Μακαριώτατος καί ἠυλόγησε τήν ἁγίαν Εἴσοδον, ὅτε καί ἤρξατο ἡ ἐν λιτανείᾳ εἴσοδος εἰς τόν Ναόν, ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό Ἀπολυτίκιον: «Ἐν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν ἐφύλαξας...».

Εἰς τό μέσον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί πρό τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος ἠυλόγησε τήν Εἴσοδον ὁ Μακαριώτατος ἀκολουθῶς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου καί ἦλθον οἱ Ἱερεῖς, καί «ἔλαβον καιρόν» καί ἐνεδύθησαν ἐπιτραχήλιον καί φαλόνιον, ὥς ἐνεδύθησαν καί οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπιτραχήλιον καί ὠμοφόριον. Μετά ταῦτα οἱ Ἱερεῖς ἔφερον τόν Ἐπιτάφιον, ἐφ' οὗ ἡ εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν εἶχε τοποθετηθῇ νοτίως τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος καί ἔστησαν αὐτόν εἰς τό μέσον τοῦ Ναοῦ.

Ἄμα τῇ τοποθετήσει ταύτῃ ἤρξατο ἡ τελετή τῶν Ἐγκωμίων τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τρεῖς Στάσεις:

Α' «Ἡ Ἀγνή ἐν τάφῳ κατετέθης, βαβαί...», τοῦ Μακαριωτάτου θυμιάσαντος ἐν τῇ Α' Στάσει,

Β' «Ἄξιόν ἐστιν μεγαλύνειν σε τήν Θεοτόκον...»,

Γ' «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Παρθένε...», ψαλλομένων ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου, τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων καί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί τῶν Παρεπιδημούντων Ἱερέων τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη μετά τῆς ἐριτίμου συζύγου αὐτοῦ.

Τῶν Ἐγκωμίων ψαλέντων ἐξεφωνήθη ὁ Ἐπιτάφιος λόγος ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου ἔχων ὥς

ἔπεται ἑλληνιστί:

“Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Εὐλαβεῖς ἱερεῖς,

Εὐσεβεῖς προσκυνητές,

Οἱ παροικοῦντες εἰς Ἱεροσόλυμα καί οἱ ἐκ περάτων τῆς γῆς προσελθόντες εὐλαβεῖς προσκυνητές, μέ προεξάρχοντα τό διάδοχο τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου Μακαριώτατο Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλο, συστήσαμε σήμερα, παραμονή τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πάνδημη ἐόρτια πανήγυρη στόν ἅγιο τοῦτο τόπο τοῦ ἐνταφιασμοῦ της. Κατά τήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, οἱ ἀπόστολοι “θεαρχίῳ νεύματι” συνέδραμον ἐκ περάτων τῆς γῆς “ Γεθημανῇ τῷ χωρίῳ,” γιά νά τήν κηδεύσουν καί τήν ἐνταφιάσουν πρεπόντως. Κατά τή μνήμη τῆς Κοιμήσεώς της σήμερα, ἐμεῖς συνήλθαμε, προσκλήσει τῆς μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, γιά νά ἀποδώσουμε στή μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, τό σέβας, τήν τιμή, τήν ἀγάπη, τόν ἔπαινο, τόν ὕμνο ὡς ἐλάχιστη ὀφειλή πρός ὃ,τι ἐκείνη ἐπετέλεσε χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί νά τήν ἱκετεύσουμε νά εἶναι ἀρωγός καί βοηθός στίς περιστάσεις καί ἀνάγκες τοῦ βίου μας.

Στή μεγαλοπρεπή καί κατανυκτική αὐτή τελετή τῶν “ Ἐγκωμίων” ἡ τελετή τοῦ “Ἐπιταφίου, “μοναδική στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί μάλιστα πέριξ τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, χρεωστικῶς ἀπονέμομε στήν ἀγνή κόρη τῆς Ναζαρέτ Μαριάμ τό φόρο τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης γιά τήν ἀγία, τήν παναγία ὄντως ζωή της, τήν ἐλευθέραν παντός μολύσματος τοῦ τε κατά σῶμα καί ψυχὴν καί διάνοιαν κατά τόν ἅγιο Σωφρόνιο Πατριάρχη Ἱεροσολύμων (PG 87, 3160D). Ὑμνοῦμε ἐκείνη πού ἐπέλεξε ὁ Θεός νά γίνει συνεργός Του στό ἔργο Του τῆς ἀναγεννήσεως καί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μεγαλύνουμε ἐκείνη, τήν ὁποία ἐκάλεσε ὁ Θεός διά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ στή Ναζαρέτ νά σαρκώσει ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τό Μονογενή Υἱό Του. Ἀνυμνοῦμε ἐκείνη πού ἐδέχθη μέ ἐμπιστοσύνη τήν κλήση αὐτή λέγοντας, “Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου” (Λουκ. 1, 38). Ἐκείνη τή στιγμή ἡ ἀειπάρθενος Μαριάμ ἐκ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός καί τῆς συνεργίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνέλαβε τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ ὡς ἄνθρωπο. Τότε ὁ ἀσώματος ἐσωματώθη. Ὁ Χριστός στή μήτρα τῆς Παρθένου ἐνηνθρώπησε. Προσέλαβε ἀπ’ ἐκείνη σάρκα ἔμψυχον λογικὴν καί ψυχὴν λογικὴν κατά τόν ἅγιο Σωφρόνιο (PG 87, 3161BC). Προσέλαβε ὅλη τήν ἀνθρώπινη φύση καί τήν ἀγίασε, μᾶλλον τήν ἐθεούργησε κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ (PG. 151, 2, 464A). Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἠνώθη καθ’ ὑπόστασιν σαρκί. Ἡ Παναγία ἐδάνεισε τή σάρκα της στόν παντεχνήμονα Λόγο. Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Δαμασκηνό, “ἐχορήγησε εἰς τόν κτίστην τό κτισθῆναι, εἰς τόν πλάστην τό πλασθῆναι καί εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Θεόν τό σαρκωθῆναι καί ἀνθρωπισθῆναι ἐκ τῶν ἀγνῶν καί ἀμολύντων αὐτῆς σαρκῶν καί αἱμάτων.”(Expositio fidei 87, 1160/1161, P. Bonifatius Kotter, Walter de Gruyter. Berlin. New York 1973). Μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τήν ἐπέλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Μαριάμ, ἔγινε κατοικητήριον τοῦ

Παντάνακτος, δοχεῖο τοῦ ἀχωρήτου Λόγου, ἀνεδείχθη θεοτόκος, ἥτοι κατὰ τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Δαμασκηνό “ἐγέννησε τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ καί θεόν σεσαρκωμένον, ὃχι θεοφόρον ἄνθρωπον (αὐτόθι) καί κατὰ τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ “τόν θεόν ἐποίησε Υἱόν ἀνθρώπου, υἱούς δέ θεοῦ τούς ἀνθρώπους ἀπειργάσατο”(PG 151, 2, 465 A).

Τό λόγο της “ ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου” ἡ θεοτόκος στήν ἐντέλεια ἐξεπλήρωσε. Ἐβάστασε τό Χριστό ἐντός της, Τόν ἐκυοφόρησε, Τόν ἐκράτησε στά σπλάγχνα της ἀλλά καί μετὰ τήν κατὰ σάρκα Γέννησή Του στίς ἀγκάλες της. Τόν ἐγαλακτοτρόφησε. Τόν ἀκολούθησε, ὃχι ὡς ἀπόστολος, ὃχι ὡς ἱερέας, ἀλλά ὡς Παρθενομήτωρ, Θεομήτωρ, σ ‘ ὅλα τά στάδια τῆς ἐπίγειας θεανθρώπινης ζωῆς Του. Στήν ἐκπλήρωση τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, στήν ὀνομασία Του τήν ὄγδοη ἡμέρα ἀπό τή Γέννησή Του μέ τό ὄνομα Ἰησοῦς (Λουκ. 2, 21). Στήν παρουσίασή Του τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα στό Ναό τοῦ Σολομῶντος στό Συμεών τό θεοδόχο (Λουκ. 2, 22). Στή φυγή στήν Αἴγυπτο καί τήν ἐπιστροφή καί ἐγκατάστασή Του στή Ναζαρέτ (Ματθ. 2, 14 & 23). Μεσίτρια καί μάρτυς τοῦ θαύματος στό γάμο τῆς Κανᾶ. (Ἰω. 2, 1-11). Συνοδοιπόρος καί συμμετοχος στήν ὁδύνη τοῦ σταυρικοῦ πάθους Του, ὁδυρωμένη μητρικῶς. Πρώτη τῶν μυροφόρων γυναικῶν στή χαρά τῆς ἀναστάσεως καί μέτοχος τῆς χαρμολύπης τῆς ἀναλήψεως.

Ἡ σύναξή μας σήμερα πρός τιμή τῆς θεοτόκου ἐπί τῇ μνήμῃ τῆς Κοιμήσεώς της εἶναι ἐκπλήρωση καί ἐπαλήθευση τῆς προρρήσεώς της στήν θ ‘ ὥδή τῆς Καινῆς Διαθήκης, “ Ἰδοὺ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι πᾶσαι γενεαί”(Λουκ.1,48). Ἐμεῖς τή μακαρίζομε ἐνεργοῦντες Ἀγιογραφικῶς, συναναφωνοῦντες μέ τή γυναίκα ἐκείνη, ἡ ὁποία ἤγειρε φωνή ἐκ τοῦ ὄχλου καί εἶπε “μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καί μαστοί οὓς ἐθήλασας.” (Λουκ. 11, 27). Τιμᾶμε αὐτή πού προεκήρυξαν οἱ προφῆτες ὡς φλεγόμενη καί μὴ καιομένη βάτο, ὡς Ἐρυθρά θάλασσα, ὡς κλίμακα τοῦ Ἰακώβ, ὡς τήν κάμινο τῶν τριῶν Παίδων. Τήν ὑμνολογοῦμε ἀγιοπατερικῶς ἀποφεύγοντας τήν ὑπερβολή τῆς Μαριολογίας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἔλλειψη τιμῆς της ἀπό τήν Προτεσταντική. Ἀκολουθοῦμε τούς μεγάλους θεολόγους θεοφόρους Πατέρες, συγγραφεῖς καί ὑμνογράφους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀγίους Ἀθανάσιο, Βασίλειο, Γρηγόριο, Κύριλλο Ἀλεξανδρείας, Ρωμανό τό μελωδό, Κοσμᾶ Μαΐουμᾶ, Ἰωάννη Δαμασκηνό, Μάξιμο ὁμολογητή, Γρηγόριο Παλαμᾶ, Νικόδημο Ἀγιορείτη καί Νεκτᾶριο Πενταπόλεως. Ὅλοι αὐτοί ἀπό βαθύτατο σεβασμό στό πρόσωπο καί τό ἔργο της, τήν ὑμνησαν μέ ποικιλία ὕμνων, πού συναγωνίζονται, ἐνίοτε καί ὑπερβαίνουν τήν κλασική ποίηση, τῆς ἀφιέρωσαν πλῆθος τροπαρίων, Ὑμνων, Παρακλήσεων, Χαιρετισμῶν, Θεοτοκίων. Ὁ Ὁρθόδοξος λαός μέ τό ἀπλό ἀλλά καί ἀλάνθαστο κριτήριό του τῆς ἔδωσε πλεῖστες ὀνομασίες, Γαλακτοτροφοῦσα, Δεξιοκρατοῦσα, Γοργοῦπήκοο, Γλυκοφιλοῦσα, Πορταῖτισσα, Τριχεροῦσα καί ἄλλες, περί ὧν ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενον (Ἑβρ. 11, 32).

Ἄν γιά ὅλους τούς κεκοιμημένους ἐν Χριστῷ, ὁ θάνατος δέ θεωρεῖται θάνατος, πολύ περισσότερο τοῦτο ἰσχύει γιά τό θάνατο τῆς θεοτόκου, πού ἐκυοφόρησε Ἐκεῖνον πού μέ τό θάνατό Του ἐνίκησε τό θάνατο. Ὁ θάνατός της εἶναι ζωηφόρος, μεταβιβάζων εἰς οὐράνιον καί ἀθάνατον ζωὴν καί ἡ τούτου μνήμη χαρμόσυνη ἐορτή καί παγκόσμιός ἐστι πανήγυρις (Ἀγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Εἰς τήν πάνσεπτον Κοίμησιν (PG. 151,2,464C). Τό ἅγιο σῶμά της, τό ὁποῖο ἔτι περισσότερο ἀγιάστηκε καί θεώθηκε ἀπό τήν ἐγκατοίκηση σ’αὐτό καί ἐνανθρώπηση τοῦ θεοῦ Λόγου, δέν θά μπορούσε νά μείνει στή γῆ, νά ἀποσυντεθεῖ καί νά ἀναμένει τήν κοινή ἀνάσταση. Ψυχῇ τε καί σῶματι ὁ Υἱός καί θεός της τήν ἐκάλεσε, τήν

“μετανέστησε” στους ούρανους κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ (PG. 151, 2, 465 C), ὅπως ἀναπαριστᾷ ἡ εἰκόνα τῆς Κοιμήσεώς της, μετά τό θάνατο καί τόν ἔνταφιασμό της σ’ αὐτό τόν ὄλβιο τάφο, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εὐλαβῶς προσευχόμεθα. Ἐκεῖ στους ούρανους παρίσταται εἰς τό διηνεκές, ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος, ὡς πρώτη τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη, κεκτημένη μητρική παρρησία καί δεομένη ὑπέρ ἡμῶν, τρέχουσα καί προφθάνουσα ἐν ἀνάγκαις, ἐν θλίψεσι, ἐν δοκιμασίαις καί πρεσβεύουσα γιά ὅλους ὅσοι τήν τιμοῦν Ὁρθόδοξως ὡς θεοτόκο καί ὄχι Νεστοριανικῶς ὡς Χριστοτόκο.

Σ’ αὐτή λοιπόν πού εἶναι τό πρότυπο τῆς μητρότητος γιά τίς μητέρες καί τῆς παρθενίας γιά τούς μοναχοῦς, σ’ αὐτή, πού εἶναι ἡ ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν καί καθαροτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν, αὐτή πού εἶναι ἡ λυτρωσαμένη ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, ἡ Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἃς προστρέξουμε, μετά Θεό, ἃς τιμήσωμε μέ ὕμνους καί ἃς παρακαλέσουμε, ὄντες βέβαιοι ὅτι θά μᾶς εἰσακούσει καί θά πρεσβεύσει γιά μᾶς. Τήν παρακαλοῦμε νά πρεσβεύει γιά τήν ἐν ἀγάπῃ, ἀληθείᾳ καί εἰρήνῃ ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, γιά τήν παύση τῶν στυγερῶν ἐγκλημάτων τῆς βίας εἰς βάρος ἀθῶν ἀνθρώπων ἀνά τόν κόσμο, γιά τήν τιμιότητα καί εὐημερία τῶν οἰκογενειῶν καί τῶν κοινωνιῶν, γιά τίς Ὁρθόδοξες χῶρες, νά διαφυλάττουν τήν Ὁρθόδοξη ταυτότητά τους καί νά μεταλαμπαδεύουν τό λόγο ζωῆς τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολῆς στίς χῶρες τῆς Ἑσπερίας, μέ τίς ὁποῖες ἔχουν συμβληθεῖ σέ πλαίσιο συνεργασίας. Τήν παρακαλοῦμε προπάντων, ὡς ἔχουσα τήν πληρότητα τῶν ἀρετῶν, νά μᾶς ἐνισχύει στόν προσωπικό χριστιανικό καί ἀσκητικό ἀγῶνα μας, νά τή μιμούμαστε στήν ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τήν προσευχή, τήν ἀφοσίωση στήν Ἐκκλησία, τήν καθαρότητα, τήν ἀγάπη, τήν εὐποιΐα, τήν ὠφέλεια τοῦ πλησίον, ὥστε νά μεγαλύνεται τό ὄνομά της καί νά δοξάζεται τό ὑπερευλογημένο ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν.

Μετά ταῦτα ἐψάλησαν τά Εὐλογητάρια, οἱ Αἱνοί, ἔλαβε χώραν ἡ προσκύνησις τῆς εἰκόνης τοῦ Σώματος τῆς θεοτόκου ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων, ἡ Δοξολογία καί οἱ Ἱερεῖς αἶροντες τόν Ἐπιτάφιον ἔφερον αὐτόν διά τῶν βαθμίδων εἰς τήν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ δυτικῶς αὐτοῦ παρά τήν Πύλην.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ἀνέπεμψε δέησιν ὑπέρ ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου καί εὐημερίας τοῦ Γένους ἡμῶν.

Μετά τοῦτο οἱ Ἱερεῖς ἦρον τόν Ἐπιτάφιον καί ἔφερον αὐτόν ὀπισθεν τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος νοτίως καί ἐτοποθέτησαν αὐτόν ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ λαός προσεύκει καί ἐλάμβανε διά τῶν ἀνθέων αὐτοῦ εὐλογίαν, ἐν ᾧ ἐψάλλετο ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος ἀνέψυξε τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί ἄλλους εἰς τό ἡγουμενεῖον τῆς Γεθσημανῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/0Ud2WEoxyHI>

<http://youtu.be/esRv1NlyzJ0>

